

ฟ้าสีทอง

งามพรรณ เวชชาชีวะ

ฟ้าสีทอง

งามพรรณ เวชชาชีวะ

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-974-228-139-7

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : โพลด์บุ๊กส์, สิงหาคม ๒๕๕๖

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

งามพรรณ เวชชาชีวะ.

ฟ้าสีทอง.-- กรุงเทพฯ : โพลด์, ๒๕๕๖.

๒๑๖ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๙๕.๙๑๑๓

ISBN 978-974-228-139-7

ราคา ๑๙๕ บาท

บรรณาธิการบริหาร : ภาณี ลอยเกตุ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : จันทพร รักทั่วม

บรรณาธิการพิเศษ : วรินทร์รา

พิสูจน์อักษร : นิทรา สุนทรส

ออกแบบปก : สุชีรา จัดละ

รูปเล่ม : สุชีรา จัดละ

ผู้จัดการธุรกิจสำนักพิมพ์ : สุพร พรฤกษ์งาม

ฝ่ายจัดการธุรกิจสำนักพิมพ์และการตลาด : สิทธิชัย อิงคุณานนท์, พรพิมล วังอินทร์,
กฤษณี เตชะวิเศษรุ่งพงษ์, สงกรานต์ พูลธาสถิตย์

จัดพิมพ์โดย

บริษัท โพลด์ พับลิชซิง จำกัด (มหาชน)

๑๓๖ ถนน ณ ระนอง เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ <http://www.postbooksonline.com>

แยกสีและพิมพ์ที่

แผนกงานพิมพ์พาณิชย์

บริษัท โพลด์ พับลิชซิง จำกัด (มหาชน)

๑๓๖ ถนน ณ ระนอง เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๖๑๖-๕๐๐๐ ต่อ ๓๑๓๓

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

๑๐๘ หมู่ ๒ ถนนบางกอกวัย-จางโนม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกอกวัย จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๓๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๓-๙๙๙๙ โทรสาร ๐-๒๕๔๙-๙๕๖๑-๓ <http://www.nain.com>

สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท โพลด์ พับลิชซิง จำกัด (มหาชน)

ไม่สำคัญว่าความดีงามในโลกจะมีอยู่จริงหรือไม่
แต่มันสำคัญว่า...
คุณได้ใช้เวลาในช่วงชีวิตให้หมดไป
ด้วยศรัทธาในความดีงามหรือเปล่า ?

กานำสำนักพิมพ์

ทันทีที่อ่านนิยายเรื่องนี้จบ
ก็ต้องกลับมาทบทวนตัวเองใหม่
ว่าเราได้ปล่อยให้ชีวิตเคลื่อนไปอย่างไรจุดหมายปลายทาง
เหมือนช่วงชีวิตหนึ่งของ 'ท้าย'
ผู้ชายธรรมดาที่เลือกจะมีความสุขกับชีวิตไร้พันธะและความมุ่งหวังใด ๆ ... หรือเปล่า ?

หรือเพียงยึดลมหายใจให้อยู่กับเรา... โดยไม่รู้ว่าปลายทางของการยื้อ เป็นไปเพื่อสิ่งใด

ชีวิตที่ไร้พันธะและความมุ่งหวังมันก็สบายดีอยู่หรอก
แต่ถ้ามีใครสักคนรอคอยความรักและความหวังจากเราอยู่ล่ะ ?

'ฟ้าสีทอง'... เปิดดวงตาที่หม่นมัวให้เห็นว่า

"สิทธิในการทำความดีและแสดงความรัก... เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์
เป็นอิสระเสรีที่เราลงมือทำได้ในทุกเวลานาทีของชีวิต"

อาจเริ่มต้นง่าย ๆ ...

ด้วยการลองกุมมือใครสักคนในความเงียบ

ส่งผ่านพันธะสัญญาว่าคุณจะไม่มีวันทิ้งเขาให้สู้โลกอย่างเดียวดาย... เราจะไม่ทิ้งกัน

หากวันใดเขาบาดเจ็บ... การปลอบประโลมที่ดีที่สุด

คือการโอบกอดเขาไว้ แล้วให้ 'เวลา' ช่วยสมานแผลนั้น

อย่าได้แสดงความเห็นใจด้วยการพูดอะไรที่จะทำให้แผลเปิดและเลือดไหลออกมาอีก

มองหาแรงจูงใจอะไรสักอย่างเพื่อหล่อเลี้ยงความอดทนในวันที่เหนื่อยล้าและเปลี่ยวเหงา...
เพื่ออนุญาตให้ชีวิตก้าวเดินไปจนถึงฝั่งฝัน

ฟ้าสีทอง
๔

เพราะปฏิกิริยา หรือ ความมหัศจรรย์ในโลก เกิดขึ้นได้จริง
“เริ่มจากตัวเรา”

ประสบการณ์จะทำให้เรากลมกลืนและหาที่ยืนได้ไม่ยาก
หากคุณต้องการยืนหยัดอย่างอบอุ่นและสง่างาม...
เราควรเลือกสร้างประสบการณ์เช่นไรให้ชีวิต ?

การเดินทางเป็นเรื่องส่วนตัวที่ทุกคนเลือกได้
เมื่อเลือกแล้ว...ก็ไม่ควรปล่อยอารมณ์หวนหาอารมณ์มาแผ้วพานให้ต้องปวดร้าว

ความเจ็บจะน่ากลัวมากขึ้น...เมื่อมีความมืดมาร่วมวงด้วย
แต่ตราบดีที่ฟ้ายังเป็นสีทอง ชีวิตย่อมมีหวังเสมอ

นอกจากจะเอื้อมมือมาถอดแว่นหม่น ๆ ออกให้เรามองชีวิตชัดขึ้น
‘ฟ้าสีทอง’ ยังดึงเราเข้าไปในส่วนที่ลึกที่สุดของหัวใจแล้วกระซิบบอกกับเราว่า...

“คนเลวที่สุดในโลก...ห้ามเราทำความดีไม่ได้”
มันมากเกินไปแล้วกับชีวิตที่ต้องเสียเลือดเสียเนื้อ
แต่มันยังน้อยเกินไปกับการมุ่งมั่นสร้างความสุขบนโลกใบนี้

ขอบคุณ คุณงามพวรรณ เวชชาชีวะ
ที่กล้าหาญสละหัวใจ ในฐานะมนุษย์หน่วยเล็ก ๆ ในสังคม
ทำให้เห็นว่าความรักที่ยิ่งใหญ่
คือยาประสานรอยร้าว คือเครื่องมือเยียวยาความแตกแยก
และสร้างความสงบสุขให้ทุกดวงใจในแผ่นดิน

“ขอขอบคุณด้วยหัวใจ”
วรินทร์ธรา
บรรณาธิการพิเศษ

งามพวรรณ เวชชาชีวะ
๕

คำนำผู้เขียน

ฟ้าสีทอง เขียนขึ้นด้วยความเชื่อในวันพรุ่งนี้ที่ตึกว่า เชื่อว่าความศรัทธาในความดีงามยังคงอยู่ และแม้ในวันที่ฟ้ามีวหม่น แสงทองแห่งความหวังก็จะยังคงอยู่และส่องทางให้เสมอ

ผู้เขียนเว้นช่วงประพันธ์นวนิยายไปหลายปี แม้จะมีความคิดหลายเรื่องวนเวียนผุดขึ้นและเชิญชวนให้ถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษร แล้ววันหนึ่ง ผู้เขียนก็เกิดแรงบันดาลใจและเริ่มต้นออกเดินทางไปกับตัวละครฝาแฝด – ปลายกับท้าย – และพบว่าเรื่องราวที่เขียนออกมามีประวัติศาสตร์การเมืองของประเทศไทย หากคิดว่าไม่มีสมาชิกใด ไม่ว่าเล็กจ้อยน้อยนิดแคไหนในสังคม จะเลียงพันการเกี่ยวข้องกับความเป็นไปในประเทศอันมีที่มาจากการเมืองแล้ว ก็ไม่น่าประหลาดใจที่ ฟ้าสีทอง จะเสนอภาพชีวิตของครอบครัวหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับความเปลี่ยนแปลงในบ้านเมืองในช่วงกว่า ๕๐ ปีที่ผ่านมา

ขอขอบคุณคุณภาณี ลอยเกตุ และสำนักพิมพ์โพสต์บุ๊กส์ที่ให้โอกาสผลงานชิ้นนี้ได้เผยแพร่แก่ผู้อ่านอย่างสมสง่าและตรงตามความตั้งใจของผู้เขียน ขอขอบคุณคุณวรินทร์ธรา บรรณาธิการต้นฉบับ ผู้ทำให้ผู้เขียนเชื่อมั่นในผลงานชิ้นนี้และมีกำลังใจในการทำงานชิ้นต่อ ๆ ไป ขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่สนทนากับผู้เขียนและให้กำลังใจให้การเขียนผลงานชิ้นนี้สำเร็จลุล่วงได้ รวมทั้งขอขอบคุณความเห็นและข้อติชมที่เป็นประโยชน์ในการแก้ไขขัดเกลา

หากมีข้อผิดพลาดประการใด ผู้เขียนขออภัย และหวังว่า ฟ้าสีทอง จะจุดไฟอุดมการณ์ในสังคมนี้ให้ส่องสว่างต่อไปนานเท่านาน

งามพรรณ เวชชาชีวะ

กรกฎาคม ๒๕๕๖

ฟ้าสีทอง
๖

เหตุการณ์และตัวละคร
ล้วนเป็นจินตนาการของผู้แต่ง
หากพ้องกับเรื่องจริงก็เป็นเพียงความบังเอิญ
หาใช่ความตั้งใจของผู้เขียนแต่ประการใด

๑

ชีวิตของผมเริ่มต้นด้วยความเหลือเชื่อ

แม่อายุเกินห้าสิบแล้วเมื่อตอนตั้งท้องผม ตามสถิติ โอกาสที่ผู้หญิงอายุเกิน ๔๕ ตั้งครรภ์โดยธรรมชาติมีน้อยกว่าร้อยละ ๑ ด้วยซ้ำ แม่บอกว่าไม่รู้ตัวเลยว่าท้อง นึกว่าอ้วน

“ก็ไปเที่ยวเกาะกัน บรรยากาศดี...” พ่อขยายความยิ้ม ๆ

แม่ขำกว้างค้อนมาให้

“อายุชาวบ้านจะแย่ ท้องโตเบ้อเริ่ม” แม่พูดด้วยสีหน้าแก้แกลบ

เรื่องของเรื่องคือแม่ท้องลูกแฝดอีกต่างหาก พ่อกับแม่มีลูกสาวอยู่แล้วสามคน มาได้ลูกแฝดชายก็เท่ากับมีลูกห้าคน พี่สาวทั้งสามคนแต่งงานกันไปหมดแล้ว มีลูกแล้วด้วยซ้ำ พ่อกับแม่ก็เลยเหมือนต้องย้อนอดีตมาช่วยกันไกวเปลลูกอ่อนอีกครั้ง

ผมชื่อท้าย แผลดของผมชื่อปลาย ผมชอบนับตัวเองเป็นพี่ ปลายเป็นน้อง แต่ปลายก็ยืนยันว่าเขาเป็นพี่และผมเป็นน้อง เรื่องนี้เราสองคนเถียงกันมาตั้งแต่ไหนแต่ไรและไม่เคยตกลงกันได้โดยสันติวิธี

ผมออกจากท้องแม่ที่หลังปลาย แสดงว่าผมต้องเกิดก่อน อยู่ในท้องแม่ก่อน ปลายเกิดทีหลัง ก็เลยออกมาจากท้องแม่ก่อน คุณอย่างงละ นึกถึงภาพลิปต์แคบ ๆ ที่คนสองคนเบียดกัน คนเข้าไปก่อนก็เลยต้องออกมาทีหลัง

ชื่อ ปลาย ฟังดี แต่ชื่อ ท้าย... อย่าให้ผมต้องรำยให้ฟังเลยว่าเพื่อน ๆ เติมคำอะไรให้บ้าง ที่ติดปากและยังเรียกกันเรื่อยมาทีนี้ไม่พ้น **บั้นท้าย** ละครับ

พ่อแม่ของผมไม่ค่อยมีจินตนาการเรื่องตั้งชื่อสักเท่าไร นึกดูเอาว่าพี่สาวของผมชื่อเรียงกันคือ ๆ ว่า หนึ่ง สอง สาม

“ทำไมผมกับปลายไม่ชื่อ สี่กับห้า ละครับ” ผมเคยถามพ่อ

“แม่เขากลัวว่าจะมีหก เจ็ด แปด” พ่อตอบเต็มเสียง
ผมได้แต่คิดอยู่ในใจว่าทำไมไม่นึกถึงเรื่องทำหมันกันบ้าง
ที่ผมกำลังพูดถึงเป็น พ.ศ. ๒๕๐๐ กึ่งพุทธกาลพอดีครับ

แม่เจ็บท้องวันเกิดรัฐประหาร

เป็นวันที่ ๑๖ กันยายน พ่อบ่นเล็กน้อยที่ต้องออกมานอกบ้านในวันที่
รถถึงวังทั่วเมือง เรื่องความตื่นเต้นที่จะได้เห็นหน้าลูกคงไม่ค่อยมีสักเท่าไร
เพราะเห็นมาแล้วสามคนก่อนหน้าผมกับปลาย แต่ความกังวลออกจะมีมาก
อยู่

“กลัวได้ลูกแฝดสยามวะ” พ่อเปิดอกในวันที่ผมโตพอจะซงเกล้าให้
พ่อตีผมหลังเลิกงานได้แล้ว “ไม่เคยมีลูกแฝดนี่หว่า”

“แล้วพ่อทำไง ไหว้พระเหรออ” ผมถามทั้ง ๆ ที่แทบไม่เคยเห็นพ่อใส่
บาตรไหว้พระ

“เปล่า แต่เอาแม่แกไปฝากท้องที่โรงพยาบาลหญิง หมอที่นั่นเก่ง
ปีก่อนแกเกิดเป็นข่าวใหญ่ ผู้อำนวยการผ่าตัดแยกร่างแฝดสยามได้สำเร็จ
สมมุติว่าแกกับปลายเกิดมาตัวติดกันก็จะให้มีหมอผ่าตัดให้ รอดหรือไม่รอด
หลังผ่าตัดก็ค่อยว่ากัน”

โรงพยาบาลหญิงหรือที่คุณรู้จักในชื่อโรงพยาบาลราชวิถี
ประสบความสำเร็จในการผ่าตัดแยกร่างฝาแฝดสยาม ชื่อ วันดี กับ ศรีวัน
แต่พ่อบอกว่าเสียตายเป็นแฝดคนหนึ่งเสียชีวิตสิบวันหลังผ่าตัด

แม่เบ่งสุดแรงเกิดอย่างคนมีประสบการณ์ ท่ามกลางบรรยากาศ
การเมืองที่ร้อนจัดถึงจุดเดือด ที่จริงการยึดอำนาจครั้งนั้นเกิดขึ้นและจบลง
ในสามชั่วโมง พ่อพาแม่ออกจากบ้านย่านบางรักและไปถึงโรงพยาบาล
แถวอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิได้ไฉนยี่สิบนาที ปลายออกจากท้องแม่ในครึ่งชั่วโมง
ต่อมา มีผมตามหลังมาติด ๆ เท่ากับว่า จอมพล ป. พิบูลสงคราม (เจ้าของ
ฉายา นายกฯ ตลอดกาล เพราะรวมเวลาการดำรงตำแหน่งแล้วยาวนาน

ที่สุด) น่าจะยังอยู่ในระหว่างการเดินทางหลบหนีออกนอกประเทศ ผมวาดภาพรถซีตรองที่ท่านนั่งกำลังแล่นอยู่บนเส้นทางมุ่งหน้าสู่จังหวัดตราด เพื่อลงเรือไปเกาะกง ประเทศกัมพูชาในเวลานั้น

ผมกับปลายจึงลี้ภัยตามดูโลกในวันเกิดรัฐประหารที่พลิกโฉมการเมืองของประเทศโดยสิ้นเชิง

นั่นน่าจะเป็นลางบอกเหตุว่า การเมืองจะเกี่ยวพันกับชีวิตเราสองคน แม้ว่าเราจะเกี่ยวข้องกันผมน้อยกว่าปลาย น้อยกว่ามากมายเลย ที่เดียวก็ว่าได้ครับ

๒

แม่เล่าว่าผมเลี้ยงง่าย

ผมไม่ร้องไห้เลยถ้าปลายไม่ร้องก่อน

“แล้วก็เลยวนเวียนผลัดกันร้องอยู่นั่นเอง ร้องจนพ่อหนวกหูต้องลุกมาช่วยแม่เลี้ยงลูก เขาไม่เคยช่วยมาก่อนเลยนะ” แม่ทวนความหลังยิ้ม ๆ

สมัยนั้นผู้ชายช่วยเมียเลี้ยงลูกคงจะเสี่ยงต่อการถูกชาวบ้านมองด้วยสายตาตากถาง ทำนองว่าอยู่ในอาณาเขตเมีย เสียสถาบันชายอันทรงเกียรติ

“พ่อไม่กลัวถูกเพื่อนล้อหรือ ช่วยแม่เลี้ยงลูก” ผมถาม

“ก็อย่าให้ใครรู้ซิ ไม่เห็นจะยากเลย ว่าตามจริงเลี้ยงเด็กก็สนุกดีนะ แต่พ่อไม่ค่อยเลี้ยงแกว่าะ ทำาย แก่เรื่องมาก ที่แม่บอกว่าแก่เลี้ยงง่ายนะ แม่คิดอยู่คนเดียวแหละ แกมันลูกรักแม่ ร้องได้ร้องดี”

“อ้าว ไหนแม่บอกว่าผมร้องให้ตามปลาย”

“ก็จริง นอนคู่กันอยู่ในเปลดี ๆ ปลายเกิดหิวนมร้องแ่งขึ้นมา แกก็จะตื่น หิวไม่หิว พ่อไม่รู้ รู้แต่ว่าแกเป็นต้องร้องหน้าดำหน้าแดง ป้อนนมก็ไม่กินนมเข้าปากปลายก็เงียบแล้ว แต่แกร้องต่ออีกนาน”

“ทำยากกลัวปลายไม่ได้กินนม เลยช่วยร้อง เราจะได้รับมาป้อนนมไง”

แม่สรุป

น่าจะจริง ทั้งชีวิตของผมดูจะขึ้นอยู่กับทุกข์สุขของปลายอย่างอธิบายไม่ได้

ผมเป็นเด็กอยากรู้ อยากเห็น อยู่ไม่สุข

บ้านของเรามีคนแปลกหน้าแวะเวียนมาหาตลอดเวลา ส่วนใหญ่มาหาแม่

แม่ของผม รวมทั้งยาย โตในห้องเครื่องของเจ้านายพระองค์หนึ่ง ผมเกิดไม่ทันยาย แม่เล่าว่าตอนยายออกจากวังมาแต่งงานกับตาแล้วก็ยังต้องกลับไปทำอาหารถวายสัปดาหฺ์ละหลายวัน แม่ติดสอยห้อยตามยายไปในวังตั้งแต่เล็ก ได้วิชามาจากยาย ทั้งในเรื่องปรุงอาหารและงานฝีมือจำพวกสลักผัก ร้อยมาลัย

แม่ทำงานในครัวไทยให้กับโรงแรมฝรั่งมาตั้งแต่จบมัธยมหก แม่ออกตัวบ่อย ๆ ว่าความรู้น้อย แต่ผมคิดว่าแม่มีหัวการค้า หรือที่เรียกว่า มีหัวเชิงลึ เริ่มจากแม่ใช้เวลาว่างตำน้ำพริกขาย ที่แรกก็ใส่ตลับแจกคนรู้จักรักใคร่ชอบพอ ใครได้ไปก็ติดใจถามหา จะขอกินบ่อย ๆ ก็ใช้ที่ก็เลยต้องมาตั้งขันซื้อขาย

“คุณนายผอบ ภรรยาขายของพ่อฉันแหละที่ตั้งตั้งงานนี้ให้แม่ นุกมาหาแม่ถึงครัวที่บ้านเพราะพ่อไม่ยอมพามา” แม่เล่าที่มาของกิจการส่วนตัว

“ใครจะไปรู้ว่าจะมาหาเรื่องอะไร ถามก็ไม่ยอมบอก” พ่อเถียงเสียงอ่อย

“แกเป็นคนพูดเสียงดังฟังชัด แบบคนมีอำนาจ”

“พูดชิงชะมากกว่า” พ่อคอยแทรก ซึ่งแม่ไม่สนใจเพราะกำลัง ‘เปิดปูม’

“ลูกชายของคุณนายกำลังจะไปเป็นทูต แกเป็นห่วงว่าจะไม่มีน้ำพริกกิน พอได้ชิมที่แม่ฝากพ่อไปให้นาย ก็เกิดความคิดอยากจะทำไส้ขี้ปลิงให้ใสใหลให้ลูกชายเอาติดไปด้วย สิ่งมาก ๆ แม่ก็ทำไหวหอรกนะ แต่ติดตรงที่ไม่มีเงินทุน คุณนายใจป้ำ จ่ายเงินล่วงหน้ามาให้ก่อน แม่เมื่อสิ้นเลยตอนรับเงินมา นาน ๆ ที่จะได้จับแบงก็ใหญ่หลายใบแบบนี้”

แม่หมายถึงธนบัตรสีแดงใบละ ๑๐๐ บาท พิมพ์ออกใช้เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๑ หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ และหลังรัฐประหาร ๒๔๙๐ นับเป็นครั้งแรกที่ธนบัตรมีรูปพระบรมสาทิสลักษณ์รัชกาลที่ ๙

“ที่นี้ก็โหลกกันเข้าไปชิ โหลกกันหน้าดำหน้าแดง ครกสะท้านครัวสะเทือนกันทีเดียว” พ่อส่งเสียงพากย์มาจากเก้าอี้โยกตัวโปรด มีหนังสือพิมพ์กางอยู่

ตรงหน้า ตาอ่าน หูฟัง ปากพูด

“สมัยนั้นไม่มีเครื่องปั่นเหรือ แม่”

“มีก็แพง แรงงานผัวถูกกว่าเยอะ” พ่ออีกแหละที่แย่งตอบ

“คุณนายผอบได้ของตรงตามเวลา แกเลยเที่ยวโฆษณาให้แม่ไปทั่ว
กระทรวง”

“ออเดอร์ก็ไหลมาเทมา พี่สาวแกสามคนเด็ดพริก ปอกกระเทียมกัน
จนแกง หลับตาทำยังได้เลย” ไม่บอกคุณก็คงรู้ว่าใครเป็นคนเล่า

ผมยังเล่าไม่ถึงเรื่องความอยาก رؤ้อยากเห็นของตัวเอง รอหน่อยนะครับ
แม่ก็เลยมีชื่อเสียงเรื่องน้ำพริกกับเครื่องแกง งานประจำที่โรงแรมก็ยัง
ทำอยู่ นอกเวลางานก็ตำน้ำพริกใส่กระปุกตามที่มีลูกค้าสั่ง แต่ที่แม่ตัดสินใจ
ลาออกจางานประจำก็เพราะมีงานอื่นตามมาอีก

“แหม่มเฮเลน” พ่อพูดสามคำแล้วนิ่งไป

“ใช้จ๊ะ แหม่มเฮเลนติดตามสามีที่มีรับตำแหน่งที่สถานทูตบ้านเรา
แกเกิดอยากทำอาหารไทยให้สามีรับรองแขกเหรือ แกเป็นลูกค้ามาที่โรงแรม
ประจำก็เลยมีคนแนะนำมาให้แม่ช่วยสอน”

“สเน็คบ้างพิซบ้าง รู้เรื่องกันจนได้” พ่อหมายถึงความสามารถ
ในการพูดภาษาอังกฤษของแม่อยู่ในระดับพอถูไถ ูๆ ปลา ๆ

“อาหารก็เป็นภาษาสากลนะ ท้าย แหม่มเฮเลนเป็นคนละเอียด
ช่างซักช่างถาม จุดทุกอย่างออกมาเป็นสูตร มีสัดส่วนขั้นตอนครบถ้วน แม่
ก็ได้จากที่แกตั้งต้นไว้มาใช้สอนฝรั่งคนอื่น ๆ”

ที่เหลือแม่ไม่ต้องเล่าเพราะผมเกิดทันแล้ว ผมชอบไปแอบอยู่ใน
‘ชั้นเรียน’ เวลาแม่สอนลูกศิษย์ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นแม่บ้านฝรั่ง ผมยังเด็ก แต่ก็
จำได้ว่าแต่ละคนแต่งตัวแบบใช้ผ้าประหยัดกันจริง ๆ กระโปรงสั้น คอกกว้าง
คว้านลึก ผมมีชัยภูมิเหมาะในครัว มุมที่ผมนั่งวิวดี้อย่าบอกใคร เวลาครูกับ
ลูกศิษย์นั่งรวมกันที่โต๊ะและแม่หยิบเครื่องปรุงน้ำพริกมาให้ดูพร้อมกับอธิบาย
ผมจะนั่งกับพื้น แล้วระดับสายตาของผมนี่จะพอดีกับความสูงของเก้าอี้

ต้องยอมรับครับว่าแหม่มส่วนใหญ่เป็นคนเปิดเผย ไม่ปิดบัง อ้ากว้าง ภาพที่ชวนเพลินตาของหมาก็เป็นสีหวาน ๆ มีลูกไม้บ้าง มีลายหัวใจบ้าง แล้วพอนักเรียนย้ายไปยืนมุงรอบเตาขณะแม่สาธิตการต้มยำทำแกง ผมก็จะขยับขึ้นไปนั่งบนบันไดชั้นที่ห้า วิวจากมุมสูงจะต่างไป แหม่มก็มอยู่เหนือหม้อ อวดความอวบอิมที่ล้นเกินชุดบังทรงลูกไม้สวย ๆ

แม่ไม่รู้ว่าผมมีมุมประจำตรงนั้น แต่ปลายรู้ เขาไม่สนใจมาร่วมชมวิวกับผมหรอกครับ เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นคนอยากรู้ อยากเห็นน้อยกว่าผมมาก

วัยเด็กของผมจึงออกจะมีสีสัน กรุ่นด้วยกลิ่นเผ็ดร้อนจากน้ำพริกของแม่ ซึ่งทำให้ผมพร้อมรับโชคชะตาอันมีรสจัดจ้านที่จะมาถึงในเวลาต่อมา

๓

ผมไม่รู้ว่าคุณกับปลายแยกจากกันไม่ได้จนกระทั่งเกิดเหตุการณ์ขึ้น

พ่อเป็นเจ้าของร้านที่สรรพากร ตรงเป็นไม้บรรทัด ตอนนั้นผมกับปลาย เพิ่งเข้าโรงเรียนอนุบาล โลกของเราขึ้นบานสนุกสนาน มีเพื่อน มีสนามเด็กเล่น มีนมอุ่น ๆ ในถ้วยพลาสติก มีจานหลุมใส่อาหารนั่งกินในโรงอาหาร

แม่บอกว่าวันแรกๆไปโรงเรียน เราสองคนเดินไปรอเข้าห้องเรียนโดยไม่หันมามองแม่เลย

“หรือแม่จะจำผิดก็ไม่รู้แหละ หนึ่ง สอง สาม เกาะกระโปรงแม่ร้องไห้ ที่หน้าโรงเรียนอนุบาลเหมือนกันทั้งสามคน แต่สองหนุ่มไม่สนใจแม่เลย ก็ดี ไปอย่าง รีบส่งรีบกลับ ไม่อยากให้ใครเห็นว่าแก่แล้วมีลูกเล็ก” แม่เล่ายิ้ม ๆ

เราตีมด้าอยู่ในโลกใบใหม่จนไม่ทันสังเกตเห็นบรรยากาศอิมครีมนั้นในบ้านช่วงนั้น

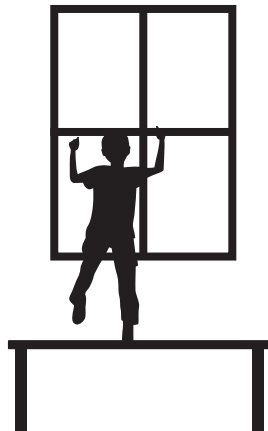
เมื่อมานึกย้อนดู ผมก็พอจำได้ว่าพ่อจะกลับมาบ้านในสภาพหน้าดำคร่ำเครียด กินข้าวแล้วก็นั่งสูบบุหรี่ที่ระเบียงอยู่คนเดียว ไม่ดูโทรทัศน์ไม่จับผมกับปลายมาเล่นไปป๊อกหรือไฮโลอย่างเคย (พ่อสนุกมากกับการมีลูกชาย มาร่วมกิจกรรมเสริมสร้างทักษะแบบนี้ เราใช้หนังยางข้าง เม็ดถั่วเขียวข้าง แทนเงิน ส่วนใหญ่พ่อจะชนะครับ)

แต่วันหนึ่ง มีเสียงกตกริ่งหน้าบ้าน แม่ไล่ให้ผมไปดูว่าใครมาเพราะกำลังล้างจานอยู่

ผมเดินไปถึงประตูรั้วไม้ระแนงก็เห็นผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ มีรถจอดอยู่ด้านหลัง แสงไฟหน้ารถสาดแสงเข้ามาจนผมต้องยกมือขึ้นป้องตาและมองเห็นหน้าของเขาไม่ชัด

“หนู ไปบอกคุณศราวดีว่าเจ้านายมาหา ให้ออกมาหน่อย”

ผมไม่ขยับเพราะไม่เข้าใจว่า ‘เจ้านาย’ คือใคร อีกอย่างผมอยากเห็นหน้าคนพูดชัด ๆ ก่อนกลับไปรายงานแม่

“ไปเร็ว ๆ อย่าไอ้เอ๊ย เจ้านายไม่ชอบรอนาน”

เอาแต่ใจน่าดู เจ้านายของผู้ชายคนนี้ ผมยืมคำที่แม่ชอบบ่นเวลาพ่อไม่ยอมทำตามที่แม่บอก แต่น้ำเสียงของเขาฟังจริงจัง จนสัญชาตญาณทำให้ผมทำตามแต่โดยดี ผมเดินกลับมายังไม่ถึงตัวบ้าน พ่อก็เดินออกมาแล้ว

“คนนั้นเขาบอกให้พ่อออกไปหาเจ้านายหน่อยครับ” ผมรีบเสนอหน้าบอกพ่อ

แสงไฟจากหน้ารถส่องมาไม่ถึงตรงนี้ แต่ผมก็เห็นว่าพ่อหยุดชะงัก พ่อบอกผมว่า

“ท้าย เข้าบ้านไปอยู่กับแม่ ไล่กลอนประตูด้วย แล้วอย่าออกมานะ”

ผมยอมทำตามทันที อุณหภูมิความเครียดในบรรยากาศดูจะสูงขึ้น เด็กเล็กอย่างผมยังรู้สึกได้

ผมไล่กลอนประตู แต่ไม่ได้ไปหาแม่ในครัว ผมปีนขึ้นไปบนเก้าอี้ชุดรับแขกไม้มะค่าที่พ่อเรียกบ่อย ๆ ว่า ชุดไล่แขก มันนั่งไม่สบายที่สุด มีเอาไว้วางของเสียมากกว่า ผมแง้ม่านออก เกาะลูกกรงหน้าต่าง และมองออกไป แสงไฟหน้ารถช่วยให้ผมมองเห็นว่าพ่อเปิดประตูรั้วและเดินออกไป ก้าวขึ้นไปนั่งบนเบาะหลังรถคันนั้น

ผมกำลังนึกอยากต่อว่าพ่อที่ไปเที่ยวไหนกับเจ้านายแล้วไม่ชวนผมกับปลายไปด้วย แต่ผมก็ต้องแปลกใจที่รถจอดอยู่กับที่ ไม่ได้แล่นออกไป ผมรออยู่พักหนึ่ง แล้วก็นึกเพื่อที่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เลยเดินขึ้นบันไดไปห้องนอน

ปลายกำลังเอาหนังสือนิทานอีสปเล่มโปรดมานอนอ่านบนเตียงที่จริงแล้ว เปิดดูรูปมากกว่าเพราะเรายังอ่านหนังสือไม่ค่อยออก ผมกระโดดผุดขึ้นไปเบียดปลายเพื่อดูรูปด้วยคน แล้วลืมเรื่องเจ้านายของพ่อไปเสียสนิท

ผมคงเผลอหลับไปเพราะสะดุ้งตื่นเมื่อได้ยินเสียงปิดประตู ตามมาด้วยเสียงพ่อกับแม่พูดกัน

ปลายกลับไปแล้วเหมือนกัน ผมยองออกมาแอบนั่งบนชานพักบันได
มองลงไปข้างล่างก็เห็นพ่อทิ้งตัวลงนั่งอย่างอ่อนแรง พ่อยกมือลูบใบหน้า
สูดลมหายใจลึก ก่อนเงยหน้าบอกแม่ที่ยังคงยืนอยู่กลางห้องว่า

“ผมปฏิเสธข้อเสนอไปแล้วนะ เท่ากับเหลือทางเลือกเดียว”

“หนีไป?”

“ก็ไม่ใช่ เจ้านายยังเมตตา แค่ขอให้ผมกลับไปซ่อนตัวสักพัก จะช่วย
ทำเรื่องให้ว่าผมลาป่วย”

“นานแค่ไหน?”

“ก็ไม่รู้ แต่เราไปด้วยกันหมดไม่ได้ จำได้ใช่ไหม ตามแผนที่เคยคุยกัน
เราต้องแยกกันนะ”

ผมเห็นแม่พยักหน้า แม่เดินเข้ามาใกล้พ่อ คุณเข่าลงตรงหน้า จับสองมือ
ของพ่อมากุมไว้

“คุณทำสิ่งที่ถูกต้อง พระยอมคุ้มครอง”

“แต่ผมทำให้ลูกเมียเดือดร้อน...”

พ่อพูดไม่จบเพราะแม่ยกนิ้วแตะปากพ่อเป็นเชิงห้ามพูดต่อ

“นี่เข้าใจและสนับสนุนคุณเรื่องนี้ ไตขึ้น ปลายกับท้ายก็จะภูมิใจ
ในสิ่งที่คุณทำวันนี้” แม่ชื่อ รัชณี ผมลืมบอกคุณไป ส่วนพ่อชื่อ ศรารุฒิ

ยิ่งฟังก็ยิ่งไม่เข้าใจ ผมจับต้นชนปลายเรื่องที่พ่อกับแม่พูดกันอยู่ไม่ได้
จึงหมดความสนใจและกลับเข้าห้องไปนอนต่อ

แล้วผมก็ต้องสะดุ้งอีกครั้งเมื่อแม่ปลุกผมกับปลายและสั่งด้วยเสียง
เรียบ ๆ ว่า

“อย่าเสียงดังนะ ตามแม่มาเงียบ ๆ ”

ผมไม่ได้ลุกจากเตียงทันทีเพราะยังงัวเงียอยู่ แม่สั่งเราแล้วก็เดินไป
หยิบเสื้อผ้าในตู้มาพับใส่กระเป๋าเดินทางใบเล็ก ปลายลงจากเตียงก่อนผม
ช่วยแม่พับเสื้อ ผมนอนมองจนแม่ส่งสายตามาอีกครั้งจึงยอมลุกขึ้น

พ่อรออยู่ที่ประตูรั้วแล้ว ในมือถือกระเป๋าเดินทางอีกใบ ผมนึกขึ้นได้

ฟ้าสีทอง

๒๐

แล้วร้องออกมาด้วยความดีใจว่า

“เราจะไปเที่ยวทะเลกันหรือ”

เสียงของผมดังท่ามกลางความเงียบ แม่เอื้อมมือมาอุดปากผมทันที แล้วจับมือผมไว้แน่นพร้อมกับส่งเสียงจู้ ๆ เพื่อปรามไม่ให้ผมพูดอะไรอีก

พ่อไขประตูอย่างตั้งใจไม่ให้เกิดเสียง ซึ่งผมไม่เห็นว่าเป็นต้องทำอะไรอย่างนั้นในเมื่อตึกป้านี้แล้วใครที่ไหนจะสนใจมาดูเรา เราออกมาที่ถนนซอย เดินมาเป็นคู่ แม่ลู้งผม พ่อจูงปลาย อีกรมมือถือกระเป๋าเดินทาง

ช่วงต้นปีแบบนี้ อากาศหนาว แต่ผมก็ยังรู้สึกว่ามีมือของแม่เย็นจัดเกินอุณหภูมิจริง ผมอยากรู้ว่าเราจะเดินไปไหนกัน เดินไปให้ถึงทะเลคงไม่ไหว แต่ก็ไม่กล้าถามเพราะแน่ใจว่าครั้งนี้คงจะไม่มีแต่เสียงปราม แม่มือไวคว้ารับ มีหวังผมโดนหยิกเนื้อเชียวนะ

ถนนว่างเปล่า ร้านค้าตามตึกแถวปิดเงียบ นาน ๆ จะมีรถวิ่งผ่านมา เราเดินกันมานานแต่ไหนไม่รู้ แต่ผมรู้สึกทำหนักขึ้นทุกทีจนต้องเดินลากขาตามให้ทันแม่ที่พยายามตามให้ทันพ่อกับปลาย

ปลายหันมามองผมบ่อย ๆ ผมแน่ใจว่าเขาก็ต้องทำหนักเหมือนผมคนหนึ่งผมก้าวสะดุด ล้มคะมำไปข้างหน้า แต่กรีบลุกขึ้น ผมเห็นปลายสะกิดพ่อ พ่อก้มลงพูดกับปลาย แล้วหันมามองผม

ผมคิดในใจว่าผมเดินไหวนะ ปลายต่างหากที่เดินไม่ไหว ผมเลยต้องหาทางถ่วงเวลาให้พ่อแม่หยุดพักก่อนที่ปลายจะล้มแล้วลุกไม่ขึ้น แต่กลายเป็นว่าพ่อปล่อยมือจากปลาย เดินมาหาผม แล้วลงนั่งยอง ๆ ทำทำให้ผมขึ้นขึ้นหลัง ผมถึงเลนิดเดียวจริง ๆ ก่อนกางแขนกอดคอพ่อ สองขาหนีบเอวพ่อไว้ พ่อลุกขึ้นยืน แม่ขยับมาจูงปลายแทนพ่อ แล้วเราก็ตีเดินกันต่อไป

พ่อเริ่มเหงื่อซึมแล้ว เมื่อเราเลี้ยวเข้ามาในตรอกเล็ก ๆ ข้างศาลเจ้าตึกแถวตรงนี้เบียดกันแน่น พ่อหยุดที่ร้านหนึ่ง ยังไม่ทันกดกริ่งหรือร้องเรียกบานหน้าต่างก็เปิดออก

มือหนึ่งดึงพ่อให้เข้าไปข้างใน แม่กับปลายตามมาติด ๆ

